

Glebe Morgan

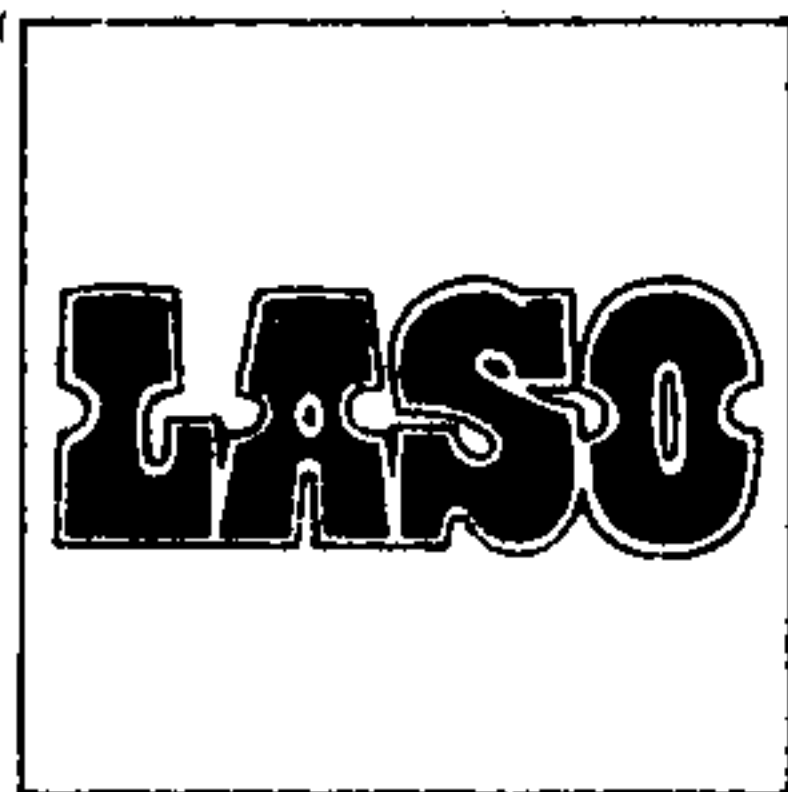
PRUGA NASILJA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak)
– OOUR Informativno-revijalna izdanja
(direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i
odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NIŠPRO
»Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

**Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Barolić**

Glebe Morgan: Pruga nasilja
Naslov originala: The Trail Rogues
Copyright: VPA
Recenzija: Branko Kosec
Prijevod: Vjekoslav Kralovčan

Laso broj 770 izlazi 15. 7. 1988
u nakladi od 61.000 primjeraka

I

Vlak je jurio između niskih brežuljaka i dahtao na usponima. Putnički vagon se tresao grčevito i klepetao, a ritmički zvuk kotača na tračnicama označavao je beskrajne kilometre koje je vlak prevaljivao između pojedinih gradova Novoga Meksika.

Slade Hollister je sjedio dokono u kutu kraj prozora, okrenut prema lokomotivi. Plave su mu oči bile poluotvorene ispod šešira široka oboda koji je nabio nisko na čelo.

Nije spavao. Povremeno bi pogledao djevojku tužna izgleda koja je sjedila nasuprot njemu i sama putovala. Uskoro će stići u Las Corros, a onda u Big Bend.

Nije se osobito radovao što se vraća na stari posao. Ranije su mu na snažnom tijelu gotovo zacijelile, ostali su samo ožiljci koji su ga podsjećali na ono što se dogodilo. Pitao se jesu li i njegova oca, Harda Sama, ikad mučili takvi osjećaji. Uzdahnuo je, letimice pogledao djevojku, a onda mu je pogled odlutao na ostale putnike u vagonu.

Na trenutak su mu pažnju privukla dva muškarca koja su se kartala. Jedan je bio srednjeg rasta, tamnoput, a imao je pripasan kolt. Drugi, odjeven u odijelo od fine crne tkanine, dijelio je karte kao profesionalni kartaš.

Ponovo je svoju pozornost posvetio djevojci. Imala je na sebi zelenu haljinu koja nije nimalo krila njezino mlado, vitko tijelo. Oči su joj bile crne, a koža glatka i preplanula od sunca, zubi bijeli, a usne pune i rumene. Sigurno je osjetila da je pomno promatra jer je iznenada okrenula glavu od prozora i tiho ga upitala:

– Molim vas, možete li mi reći koliko je daleko Las Corros?

– Još oko sat vremena, gospodiце – odgovorio joj je Slade spremno. – Putujete li u Las Corros?

– Ne, nego u Big Bend – odgovorila je djevojka i ponovo okrenula glavu prema prozoru kao da je smeta što je tako pomno promatra.

Najednom je u vagonu odjeknula kletva. Posvađala su se ona dvojica kartaša. Onaj niži drhtao je od bijesa i vikao:

– Varaš! Uhvatio sam te na djelu.

– Polako, gospodine. Ne podnosim takav ton – odgovarao je drugi – čak ni onda kad bih uzeo u obzir da ste ljutiti.

Hollister je ustao, a djevojka ga je pogledala prestrašno. Dugim, hitrim koracima u hipu se našao kraj kartaša.

– U čemu je neprilika? – upitao ih je strogo.

– Što se to vas tiče? – odgovorio

je profesionalni kartaš.

– Uhvatio sam ga kako vara – rekao je onaj drugi. – Ima dva asa koji nisu u snopu karata.

Profesionalac je brzom kretnjom ruke posegnuo za revolverom u koricama ispod pazuha, a to je ponukalo onoga drugoga da opsuje i posegne za svojim koltom. Hollister je bio mnogo brži od njih. Izvukao je revolver iz korica tako naglo da nitko od prisutnih nije ni zapazio kako je to učinio. Obojici je naredio da sjednu. Onome nižemu oči su sijevale od bijesa, ali je Hollisterov golemi kolt bio dovoljan da ga smiri. Onome drugome ruka je ostala ispod kaputa, ali nije ni pokušavao da potegne revolver.

– Zašto se vi u to miješate? – upitao je onaj niži. – Ja mogu sam srediti ovu varalicu. Imao sam ja posla i prije s takvima.

– U ovom su vlaku i drugi putnici – oštro će Hollister. – Ne želim da se ikome išta dogodi. A sad polako odložite svoje oružje!

– Nemate pravo – bunio se onaj niži.

– Imam ja sva prava na ovom svijetu. Ja sam Slade Hollister, glavni službenik za sigurnost na željeznici. Prema tome, sjednite mirno i ja ću provjeriti je li ovaj čovjek varao na kartama.

– Slade Hollister! – kliknuo je onaj niži. – Jeste li vi onaj Slade Hollister koji je prije nekoliko tjedana sradio Droga Rolpha i njegovu bandu?

– Taj sam – odgovorio je Hollister i nasmiješio se.

– Ovaj me tu varao. Nisam ga uhvatio sve dosada. Vrlo je spretan. Mislim da ćete naći asa u njegovom desnom rukavu.

– Svucite kaput! – naredio je Hollister.

– Čekajte malo – opirao se kockar. – Ako ste vi službenik na ovoj

željeznici, nemojte zaboraviti da i ja kao putnik imam određena prava.

– Naravno. Ja sam ovdje baš zato da pripazim da ih se svi pridržavamo. Ustanite i svucite kaput – rekao je Hollister i mahnuo mu revolverom.

Kockar je polako ustajao, a na licu su mu izbile kapi znoja. Još dok je svlačio kaput, iz rukava su ispala tri asa.

– Podmukli lopove! Prevario si me za dvjesto dolara! – zarežao je čovjek niska rasta i ponovo posegnuo za revolverom.

– Vрати mu novac! – odrešito će Hollister. – A vama, gospodine, ne treba revolver. Zato sam ja ovdje.

Kockar je izvadio novčarku i pružio snop novčanica bivšem sui-graču. Ovaj je zgrabio novac, izbrojio onoliko koliko je izgubio, a ostatak bacio kockaru u lice.

– Jeste li sad zadovoljni? – upita ga Hollister. – U vašim godinama trebalo bi da imate toliko pameti da se ne kartate s nepoznatom osobom u vlaku. Je li ovo vaš kovečeg – obrati se Hollister kartašu.

– Da – odgovori mu ovaj drsko. – Pa što onda?

– Uzmi kovčeg i podi sa mnom.

Pošli su zajedno prema posljednjem vagonu. Kondukter se namrštio kad ih je ugledao, ali kad je prepoznao Hollistera, zapita ga:

– Koga to vodiš, Slade?

– Kockara – odgovori mu i odmah se obrati čovjeku kojega je dopratio. – Baci kovčeg i iskači!

– Zašto, dovraga? Imam kartu do Los Carrosa.

– Izlazi sâm ili ću te ja izbaciti – reče mu Hollister strogo. – Ako te ponovo uhvatim u vlaku u ovom kraju, proći ćeš mnogo gore.

Kockar je navlažio usne i rekao:

– Ostalo mi je još dvjesto dolara. Uzmi ih, a meni dopusti da se vozim do Las Corrosa.

Hollister ga uhvati za ramena i gurne. Kockar vrisne kad je poletio zajedno sa svojim kovčegom iz vagona. Tresnuo je na tvrdo tlo kraj pruge.

– Nadam se da nije slomio nogu – reče kondukter. – Odavde ima još dosta pješaćiti.

Hollister se kiselo nasmiješi i pođe natrag u svoj vagon.

Žamor glasova je prestao kad je on ušao. Sjeo je na svoje mjesto. Bio je svjestan toga da ga djevojka, koja je sjedila sučelice njemu, pažljivo promatra. Pogledi su im se sreli i ona mu se nasmiješi.

– Čula sam što ste maloprije rekli – progovorila je gotovo šapatom. – Vjerojatno ste poznavali moga oca.

Hollister se namrštio, čudeći se.

– Tko je vaš otac? – upita je.

– Frank Burden. Bio je upravitelj na željeznici sve dok nije ubijen prije nekoliko tjedana.

– Frank Burden je bio vaš otac?

– još više se začudi Hollister. – Naravno da sam ga poznavao. Nastradao je u borbi kad smo svladali Rolphovu bandu.

– Da li biste bili tako ljubazni da mi pričate o njemu? Ja ga zapravo nisam poznavala. Ostavio je moju majku prije više godina. Čula sam da se ponovo oženio. Moja je majka sada mrtva.

Hollister se nasmiješi sjetivši se Burdena i njegove druge žene Lole.

– Dobro sam znao Franka. Jedanput sam čak pucao u njega, a on je meni izbio jedan zub. U nekim se pitanjima nismo uvijek slagali, ali smo se u biti razumjeli. Nikad u životu nisam upoznao hrabrijeg čovjeka. Njegova mi je akcija pružila priliku da sredim Droga Rolpha – raspričao se, malo zastao, a onda nastavio. – Ja se vraćam u Big Bend prvi put nakon okršaja. Bio sam ranjen, ali sam ozdravio. Posebno sam sretan što vas mogu do-

pratiti u Big Bend. Možda ćete htjeti razgovarati s mojim ocem, Hardom Samom. On će vam moći mnogo više reći o Franku. Oni su više godina radili zajedno na željeznici.

Zapazio je kako joj je pogled odlutao na njegovu lijevu podlakticu, pa je i sam tamo pogledao. Stisnule su mu se usne kad je ugledao dugu, napola zaraslu ranu od noža.

– Spustit ću rukav ako vam to smeta, gospodice.

– Ne smeta mi – rekla je, ali je ipak zadrhtala. – Sigurno je to bila strašna borba, gospodine Hollisteru.

– Tada su poginuli vaš otac i neki članovi bande, ali ovaj ožiljak ostavila mi je druga žena vašeg oca.

– Ne zanima me ta strana života mog oca. Željela bih znati kako je proživio svoje posljednje godine.

– Bio je željezničar. Ne mogu vam reći više od toga. Živio je i poginuo za željeznicu.

– Zbog željeznice ga je ostavila moja majka – priznala je djevojka. – Željeznica zna imati strašnu vlast nad čovjekom.

Hollister je kimao glavom.

– Potpuno se slažem s vama, gospodice. Oprostite, ne sjećam se kako vam je ime?

– Rosa.

– Dakle, sve ćete doznati o svom ocu kad dodete u Big Bend. Vidjet ćete, nećete naći nikoga tko bi imao što loše reći o vašem ocu.

– Namjeravala sam ga posjetiti prije nego što je nastradao, ali sam se predugo predomišljala. I sada je prekašno – uzdahnula je tužno.

Hollister je iskreno suosjećao s njom i nijemo mahao glavom. I on je doživio mnoge gorke doživljaje i sada je vidio da nije jedini na svijetu.

Kad su stigli u Big Bend, bilo mu je žao što je to bio kraj njihova putovanja. Ponio je njenu prtljagu i pomogao joj sići s vlaka. Još je

prtljagu držao u ruci kad mu je iza leđa prišao otac, Hard Sam Holli-ster, te mu zaželio dobrodošlicu.

– Drago mi je što te vidim, sine. Dobro mi izgledaš.

– Kako posao, oče? Mislim da sam bio predugo odsutan.

– Imam ti mnogo toga pričati, ali neka to prička dok ne dodemo u ured – reče Hard Sam kad je pokraj sina ugledao djevojku.

– Oče, ovo je Rosa Burden, Frankova kćerka.

Hard Sam zine od čuda, ali se brzo snade i reče:

– Naravno. Slika i prilika svoje majke kad je bila tvojih godina. Dovraga! Posljednji put sam te vidio valjda prije dvadeset godina, a

– Umrla je – odgovori djevojka i lice joj snuždi.

– Žao mi je. Bila je to lijepa žena. Uvijek sam smatrao da Frank griješi što je ostao na željeznici i dopustio da ti i majka odete.

– Hvala vam – reče Rosa, a suze joj zacakliše u očima.

– Velika šteta što ti je otac poginuo dok je svladavao Rolphovu bandu. Frank je griješio u životu, ali kad je bila u pitanju željeznica, nikad nije griješio. I život je dao za željeznicu. Nitko ne može dati više od toga.

– Rosa bi htjela s tobom razgovarati o Franku, ali poslije – reče Slade. – Prvo da je smjestimo u hotel.

– Morat će u hotel – složi se Hard Sam. – Naša kuća nije prikladna za tako nježnu djevojku. Rosa, ja i Slade bit ćemo počašćeni budeš li s nama večerala.

– Hvala. Ja ne poznajem nikoga u Big Bendu. Ali otac je imao ovdje kuću, zar ne?

– Jest. Sad idi u hotel, a sutra ćemo naći prikladnu ženu da bude s tobom u kući, ako to želiš.

Djevojka samo kimne.

– Doći ću poslije u ured – reče Slade ocu.

Slade se pobrinuo da Rosa dobije dobru sobu. Čim se smjestila, oprostio se od nje, obećavši joj da će doći po nju zajedno s ocem. Požurio je u očev ured na željezničkoj stanici.

– Primakni stolac, sinko, i sjedni. Imam mnoštvo vijesti za tebe. Neke su dobre, a neke loše. Dakle, ja sam sad upravitelj, umjesto Burdena. Bojim se da je to jedina dobra vijest. Ostale su vijesti loše i tiču se tebe.

Slade se namršti i zabezeknuto zagleda u oca.

– Riječ je o Charleni Riley – objasni mu otac.

Slade zagriže donju usnicu i stisne šake.

– Nisam je zaboravio. Nastojao sam samo da ne mislim na nju. Znaš li da je unajmila nekoliko revolveraša da me ubiju u Julesu Crossingu.

– Da, čuo sam to od tamošnjeg šerifa Jakea McCalla. Pogriješio si, sine, što si rekao McCallu da je pusti iz zatvora tako brzo. Ona izgara od mržnje prema tebi zato što si ubio staroga Banjoa Rileya. Zaklela se da će te ubiti.

– Znam. Stari Banjo je bio njezin djed, ali morao sam ga ubiti. Nije mi pružio drugu mogućnost. Potegnuo je pištolj na mene. Ja sam se nadao da će se Charlene povući poslije neuspjelog pokušaja da me ubije. Što je sada s njom? Stvara li nepravilike?

– Još ne stvara, ali je posijala sjeme za njih. Uortačila se s Harveyem Trimbleom.

– S njim? Pa on je u zatvoru u Julesu Crossingu. Osuđen je na dvadeset godina zbog onoga što je učinio. Još mu nije bilo ni suđenje...

– Sudenja neće ni biti dok ga ponovo ne uhvate – reče Sam. – Charlene ga je izvukla iz zatvora prije tjedan dana.

– Oh, dovraga!
– To još nije sve – nastavi Hard Sam nesmiljeno. – Ti si strpao Bulla Seymoura u zatvor u Las Corro-su, zar ne?

– Jesam. Hart Loman mi je obećao da će ga držati tamo sve dok ga ne budemo mogli prebaciti u Big Bend. On je jedini preživjeli član Rolphove bande.

– Dakle, prije tri dana Seymour se izvukao iz zatvora. Pomoglo mu je dvoje ljudi. Lomana su odalamili po glavi, a on se zaklinje da jedno od to dvoje bila Charlene Riley.

– Dakle, njih troje sada se udružilo protiv mene? Baš i nije trebalo da se vratim.

– Ne brinem se ja toliko za tebe, sine. Znam da se znaš čuvati, ali to troje mrzi željeznicu koliko i tebe. Odsad možemo očekivati velike ne-prilike. Po svoj prilici čekali su da se ti vratiš.

– I sada sam se ja vratio – izjavi Slade s uzdahom.

Unaprijed se bojao tog trenutka. Nešto se s njim dogodilo u borbi u kojoj je okončana Rolphova banda. Nije on to znao ocijeniti. Nije se plašio da ga je napustila odvažnost. Znao je samo to da više ne nalazi užitka u tom poslu. Zapravo se više nije redovao trenutku kad će morati potegnuti oružje u obranu željeznice.

Hard Sam nije pokazivao da je zapazio sjenku što je preletjela preko Sladeova lica. Slade nije bio nalik na oca, premda je zauzeo njegov položaj kao glavni službenik za sigurnost na željeznici „Middle & Far Western“. To nije bio jednostavan posao. Čovjek je uvijek morao nositi oružje i morao je biti spreman da ga upotrijebi u djeliću sekunde, jer su bili u pitanju život ili smrt. Svakog je dana bio meta nemilosrdnih i okrutnih razbojnika koji su smatrali da na željeznici mogu ubijati i pljačkati po miloj volji. Morao je

biti spreman da izloži opasnosti i svoj život, da bi putnici mogli sigurno putovati.

Slade je bio svjestan toga da je otklonio prvu veliku prepreku u svom poslu kad je svladao Rolphovu bandu. To je bio velik uspjeh, ali je sada bilo očigledno da će takve poduhvate morati ponavljati, i to za malu zahvalnost i malu plaću. Možda će u vršenju dužnosti morati poubijati velik broj ljudi i biti spreman da i sam pogine u svako doba.

Iznenada je shvatio da nije dorastao za taj posao, ali je to zadržao za sebe.

II

Tri para hladnih, opakih očiju pratilo je vlak s kojega je Slade Hollister izbacio kockara.

Ta trojka sjedila je na konjima na obližnjem grebenu, izložena vrućem suncu. U toj je trojci bila i jedna žena. Imala je na sebi crvenu kockastu košulju i traperice. Lice joj je bilo strogo, usne stisnute, oči smeđe. Oko vitkog struka imala je pripasan revolver, a na glavi crni stetson niske krune.

Dva muškarca bila su podjednako prašna i iscrpljena. Jednomu je bilo pedesetak godina. Visok, mršav, namršten. Iz njegova neobrijana lica zračila je neopisiva surovost. Drugome je muškarcu bilo oko trideset pet godina. Bio je snažne građe. Imao je široka ramena i jake ruke. Crte lica također okrutne. Bio je opasan sa dva redenika municije.

– Što kažeš na to, Charlene? – upita stariji muškarac. – Onaj je čovjek izbačen iz vlaka. Nije sam iskočio.

– To se nas ne tiče, Trimble – reče onaj krupniji. – Imamo mi dosta svojih briga, pa nije potrebno da zabadamo nos u tuđe poslove.

– Bulle – opomene ga Charlene Riley oštro. – Ti znaš zašto mi već

nekoliko dana pratimo vlakove. Ja želim znati kad će se vratiti Slade Hollister. Odjaši dolje i dovedi onoga čovjeka. Želim s njime razgovarati.

Bull Seymour podbode konja i odjaše prema pruzi. Kockar je već polako ustao i zurio za vlakom. Bull pritegne uzde kraj nepomična čovjeka.

– Jesi li u nekoj nevolji, stranče?

– upita ga.

Kockar je kimao glavom i gledao Seymoura. Nije mu se nimalo sviđao.

– Izbacili su te iz vlaka – nastavi Seymour. – Zašto?

– Neki čovjek s kojim sam se kartao optužio me je da ga varam. Imao sam nesreću što je na vlaku bio službenik za sigurnost. On me izbacio.

– Službenik za sigurnost? Znaš li možda tko je to bio?

– Naravno, Rekao mi je kako se zove. Jak je i sposoban. Zove se Slade Hollister. Ne možeš ga ni potkupiti. Ponudio sam mu dvjesto dolara za vožnju do Las Corrosa, a on me tada izbacio iz vagona.

– Ti imaš dvjesto dolara kod sebe? – upita ga Seymour, a crne mu oči sijevnuše.

Pošto ga je to upitao, gotovo instinktivno izvuče revolver iz korica i otkoči ga. Metalni zvuk zloslutno je odjeknuo u tišini.

– Možeš uzeti novac – zagrakće kockar i problijedi. Dovraga, danas me baš prati nesreća. Uzmi sve!

– Imaš li revolver u tim koricama ispod pazuha? – upita ga Seymour, sjahavši.

– Nemam. Oduzet mi je.

– Digni ruke da to provjerim. Nikad nisam volio kockare. Svi su kockari zmijski rod, gospodine. Diži ruke!

Kockar podigne visoko ruke. Stajao je mirno dok mu je Seymour uzimao novčarku i ostalu imovinu.

Uzeo mu je zlatni sat, dijamantnu pribadaču, zlatni prsten.

Sad si me potpuno očistio – žalio se kockar.

– Je li ono tvoj kovčeg? – upita ga strogo Seymour. – Otvori ga da vidimo što imaš unutra.

Kockar kimne i polako otvori kovčeg. Seymour je stajao iza njega s otkaćenim revolverom. Dok je podizao poklopac kovčega, kockar naglo zgrabi pištolj i pokuša se okrenuti prema Seymouru. No ovdje se usne razvukoše u zljuradi smiješak. Pritisne okidač. Kockar se sruši na kovčeg. Razbojnik ga nogom odgurne i iz kovčega uzme novac i sve druge vrijedne predmete. Nakon toga na konju i bez žurbe odjaše na greben, zadovoljno se cerekajući.

Charlene i Trimble su ga čekali. Trimbleu se nije sviđao Seymourov izražaj lica. Znao je da je taj čovjek hladnokrvan ubojica i na treba mu mnogo da se okrene i protiv prijatelja.

– Zašto si ga ubio? – upita Charlene. – Tko je taj čovjek i zašto su ga izbacili iz vlaka?

– Kockar – odgovori Seymour kratko. – Posegao je za oružjem koje je sakrio u kovčeg. Imao je kod sebe gotovo pet stotina dolara – reče i pogleda Trimblea.

Nije volio Trimblea. I sada je zadržtao i jedva se obuzdao da ga ne pokosi metkom. Ubit će ga jednom, ali ne sada, jer bi mu mogao biti koristan. Pogled usmjeri na djevojku. Mislio je na nešto sasvim drugo, a ne na ono o čemu je govorio:

– Nešto sam saznao od onog čovjeka prije nego što je izdahnuo. Znaš li tko je bio u vlaku? Tvoj prijatelj Slade Hollister.

Charlene sijevne očima, stisne šake i počne kleti. Trimble se nelažno vrpeljio u sedlu, razmišljajući o tome hoće li to druženje s osvetoljubivom djevojkom i hladnokr-

vnim ubojicom uskoro prestati. Sada su mu potrebni, jer nije bio sposoban da se sam održi u toj pustinji, a ni u grad se ne bi sam usudio. No sad, pošto se vratio Slade Hollister, može početi planirati. Kad Hollister bude mrtav, moći će se udaljiti od tih gadnih tipova.

— Što ćemo sad učiniti? — upita promuklo.

— Odjahat ćemo u Big Bend — odgovori mu Charlene. — Do ponoći možemo stići tamo, a ujutro smaknuti Hollistera. Ne želim da živi ni minutu više nego što je potrebno. Već bi on bio u grobu da sam znala kamo su ga poslali na liječenje i oporavak od rana.

— Samo polako — započne Seymour. — Kako ti to misliš da ćemo Trimble i ja uhvatiti Hollistera? Ne misliš valjda da ćemo ujahati u Big Bend i domah zapucati? Slade Hollister je najbrži strijelac što sam ga ikad vidio. On je preživio mnoge okršaje. Nema dvojbe, Charlene, on je jedan od ljudi koje je teško ubiti. Neki ljudi imaju takvu sreću. On je jedan od njih. Moramo vrlo oprezno razraditi plan kako ćemo ga smaknuti.

— Ja imam drukčije mišljenje — reče Trimble. — Slade Hollister možda jest najbrži i najprecizniji strijelac, ali što on može ako mu netko ispali metak u leđa. Ja ću odjahati u Big Bend i čekati ga u zasjedi. Smaknut ću ga kad se ne bude nadao.

— Ne! — gotovo vrisne Charlene.

— Ne želim da tako pogine. Želim stajati pred njim i gledati ga kako umire. On mora znati zašto umire.

— Dovraga! Kad već umire, to je svejedno — bunio se Trimble. — Ja ću biti zadovoljan kad budem vidio da je on mrtav.

— Ako ne želiš igrati po mojim pravilima, Harveyu, onda odmah odlazi odavde. Ja ću Hollistera sama ubiti. Meni je samo potrebna

pomoć da ga uhvatim živoga.

Seymour uzdahne kad je pogledao djevojku, a zatim Trimblea. Nije imao namjere ostati s njima. Istina, korisni su mu u neposrednoj budućnosti. Izbavili su ga iz zatvora u Las Corrosu, ali on to nije cijenio. Djevojka bi mu bila korisna kad bi bio s njom nasamo. Ponovo je bio u iskušenju da ustrijeli Trimblea. Nije ga volio zato što neprestano jadikuje zbog svog položaja.

— Dobro, — započne Seymour, a podrugljive crte zatitraju mu oko usana. — Mislim da bi se morala malo zabavljati pred njim prije nego što ga dokrajčiš. Neka malo pati dok se ti budeš zabavljala.

— Što hoćeš time reći? — upita ga Charlene pošto je sjahala i bacila se na vruće tlo da se odmori.

Seymour je ostao u sedlu, zureći u nju. Ovlažio je usne. Neskrivena želja počela se u njemu buditi.

— Hollister je postao glavni službenik za sigurnost na željeznici, je li tako? — reče Seymour. — Hajde da mu malo zakuhamo kašu. Bude li pametno postupali, neće nam ništa moći, a njega ćemo iscrpsti i duševno slomiti. Što kažeš na to?

— Ne dolazi u obzir — spremno mu odgovori Trimble. — Znamo da je Drog Rolph bio lukaviji od prosječnog razbojnika, pa gledaj kako je svršio. Mislim da mi nismo bolji od Rolpha.

— Ja sam morao biti voda bande — prekine ga Seymour oštro. — Ja sam znao da Rolph griješi. Rolph je lokao i nije znao trijezno misliti. To ga je i stajalo glave.

— Ti misliš da bi mogao postupiti bolje od Ralpa? — upita ga Charlene.

— Svakako ne bih postupio gore. Nasmije mu se hrapavo i kimne, a oči joj sijevnuše.

Što si naumio, Bulle? — zainteresira se ona.

Seymour se smijuljio, ali joj nije

htio reći što je naumio u vezi s njom.

– Dakle, mogli bismo sakupiti tri ili četiri dobra čovjeka i nastaviti tamo gdje je Rolph stao. Mogli bismo pribaviti nešto novaca za crne dane, a tek onda uhvatiti Hollistera. Meni se to čini pametnim. Ti ćeš dobiti ono što želiš, a poslije ćemo svi imati novaca. Moramo živjeti kad Hollistera više ne bude.

– Možda ti je to dobra zamisao

– razmišljala je Charlene glasno.

– Možda bi to bilo suviše dobro za njega da ga odmah ubijemo. Nisam siguran da bi ga Harvey mogao sam smaknuti. Kad nas bude više, veći su izgledi da ćemo ga moći uhvatiti živoga.

– Ja samo želim njegovu smrt – izjavi Trimble, mašući glavom. – Ja se ne želim povezivati s bandom razbojnika. Ja sam pošten čovjek. Živio sam prema vlastitim načelima sve te godine i sad bih imao svoj posao da nije bilo željeznice i Hollistera. Trebalo mi je trideset godina da stvorim vlastito prijevoznčko poduzeće, a ono je uništeno tako reći preko noći. Na mene ne računajte u tim poslovima koje planirate. Ja želim samo Hollisterovu smrt i ništa više.

– Glup si, Trimble – reče Seymour. – Imaš sav onaj novac u banci u Julesu Crossingu, a ne možeš uzeti ni centa. To ti je priksrbila željeznica. Imaš prvo da dobiješ sve što želiš. Udružiš li se s nama, imat ćeš sve to.

– Razmisli, Harveyu – nukala ga je i Charlene, što je značilo da se ona već bila odlučila. – Ako odmah ubijemo Hollistera, lišit ćemo se užitka da ga gledamo kako propada. Mislim da je Bullova zamisao vrlo dobra. Čak ako treba i dva tjedna da se razradi taj plan, isplati se, a Hollistera možemo ubiti kad nam se prohtije. Ja sam za taj plan. Željeznica nam je otela kruh, pa uz-

mimo sada i mi nešto prije nego što ubijemo Hollistera.

Trimble je gledao Charlene. Zadrhtao je kad je spazio nemilosrdan izražaj na njenom licu. Bio je svjestan toga da ga Bull Seymour netremice motri, pa se bojao da ga ovaj ne ubije ako ne pristane na njegov plan. Polako kimne i usiljeno se nasmiješi.

– Dobro, reče napokon. – Nemam što izgubiti. No gdje ćemo pribaviti tako jake ljude? Oni ne rastu na drveću.

– Ja poznam prave ljude – reče Seymour samopouzvano. – Ako želite, mogu odmah odjahati po njih. Moramo od nečega živjeti, a dva muškarca i jedna žena nije dovoljno za otimanje novca od željeznice.

– Pristajemo, Bulle – reče Charlene tiho – ali pod uvjetom da ti ljudi budu spremni da nam pomognu uhvatiti Hollistera kad im to kažemo.

– Slažem se – reče Seymour i odmah okrene konja. – Neću se vratiti bar tjedan dana, a vi podite u sklonište i ondje me čekajte.

Trimble je gledao za Seymourom. Poželio je da se opet odupre najnovijem dogovoru, ali se predomislio. Na kraju krajeva, može i sam potražiti Hollistera i ispaliti mu metak u leđa. Za njega će to biti dovoljna zadovoljština. Čim je Seymour zašao za greben, obrati se Charleni;

– Idemo odavde. Ne moramo više pratiti vlakove. Sad znamo da se Hollister vratio. Pitanje je samo kad ćemo ga ucmekati. Bilo bi možda pametno da se malo pritajimo. Sada je hajka još žestoka, ali će se uskoro stišati. Tada će i Hollister postati neoprezniji.

– I ja tako mislim – reče Charlene, a oči joj zasjaše zloradošću.

Odjahali su u sklonište.

Trimble nije bio još zadovoljan s novim planovima, ali je odlučio da

će ih se pridržavati tako dugo dok mu budu odgovarali.

III

U prva tri dana nakon povratka u Big Bend, Slade se polako sredi-
vao.

Ustanovio je da njegove nedou-
mice polako slabe, a misli mu se
stalno vraćaju na Rosu Burden kao
ni na koju ženu prije toga. U počet-
ku je želio biti s njom jer je toliko
htjela doznati o svom ocu, ali mu
nije trebalo dugo da shvati da ga
osvaja njezina ljepota. Činjenica da
je ona bila tužna zbog smrti svog
oca naišla je na potpuno razumije-
vanje kod njega jer je i on bio tužan
zbog nedavnih događaja.

Hard Sam je naslutio kakav se
nemir uvukao u Sladeovu dušu, ali
je mudro izbjegavao razgovor o to-
me. Sjetio se svojih prvih dana, kad
je od Franka Burdena preuzeo služ-
bu glavnog službenika za sigurnost
na željeznici. I njega su tada razdi-
rale sumnje koje su sada pritisnule
Sladea. Znao je da će se sve te sum-
nje raspliniti onog trenutka kad
bude morao potegnuti revolver u
obranu željeznice. Jedino ako nije
izgubio odvažnost.

Pri pomisli na to stisnuo je usne
i osjetio kako ga je obuzela neizre-
civa tjeskoba. To se dogodilo mno-
gim dobrim ljudima u prošlosti. Že-
lio je da se to ne dogodi Sladeu.

Za dan ili dva u Big Bend su tre-
bali da stignu novi službenici za si-
gurnost na željeznici i umjesto onih
koji su nastradali u okršaju s ban-
dom Droga Rolpha.

Jednoga od tih novih ljudi Slade
je znao otprije. Zvao se Joe Carver.
Visok, mršav, plavokosi dvadeset
osmogodišnjak s kojim je Slade i
prije radio i ustanovio da je to
pouzdan čovjek. Ostala dvojica bila
su Hank Bolden i Milt Aitkin.

Carver je dojahao u Big Bend

drugog dana nakon Sladeova po-
vratka.

Slade je baš sjedio za svojim rad-
nim stolom u uredu, pokušavajući
zaboraviti prošlost i razmišljajući
kakvu bi ispriku izmislio da pono-
vo posjeti Rosu Burden koja se use-
lila u kuću svog pokojnog oca.

– Joe! – usklikne Hollister. –
Drago mi je što te vidim. Jesi li za-
vršio posao u Hobbsburgu!

– Zdravo, Slade – pozdravi ga
Carver. – Razbojnik je u zatvoru, a
ukradeni tovar je vraćen. Drago mi
je što si se vratio. Radovao sam se
što ću moći raditi s tobom otakako
sam čuo da si se vratilo.

Slade mu se osmijehne i pokaže
rukom na stolac. Carver sjedne i
skine šešir. Prstima lijeve ruke pri-
jede po neobrijanom mršavom licu.

– Čekao sam tebe ili nekoga
drugoga – reče Slade. – Moram
obići ovaj kraj, a nisam htio otići
dok netko od vas ne stigne. Poznaš
li možda onu dvojicu što dolaze?

– Samo po imenu. Čujem da
Hank Bolden više voli donositi mr-
tve nego privoditi žive razbojnike.
Okrutan tip.

– U ovom poslu moraš biti i
okrutan – reče Slade i stisne us-
ne.

– Da, ali ipak ne ubijati čovjeka
samo zato što je ukrao sanduk hra-
ne s vlaka.

– Joe, vidim, ti ne voliš Boldena.
Zašto? Što znaš o njemu?

– Nije red da ja išta kažem –
slegne Carver mršavim ramenima.

– Na željeznici ima svakakvih lju-
di. Tebe dobro znam i mogu ti reći
samo to da pripaziš na Boldena.

– Hvala, Joe. Zapamtit ću to. Pri-
premi se da preuzmeš ovaj ured
dok ja budem odsutan. Moram ići u
Jules Crossing i Las Coros. Bull
Seymour, kojega sam smjestio u za-
tvor u Las Corosu, pa Harvey
Trimble, koji je bio u zatvoru u Ju-

lesu Crossingu, pobjegli su i sad možemo od njih očekivati neprilike.

– Čuo sam da se o tome priča – reče Carver. – Vjerojatno znaš što ti prema Charlene Riley zato što si joj ubio djeda.

Slade ustane s uzdahom.

– To je još jedan nezavršen posao. Sredit ću i to.

– Jesi li se potpuno oporavio od rana? – upita ga Carver.

– Tjelesno sam posve zdrav – odgovori Slade i nasmiješi se kratko.

Carver kimne. Njegove oštre plave oči zapazile su određenu ukočenost kod Sladea. Zapazio je to i prije kod ljudi koji su proživjeli krvo-proliće prilikom obavljanja dužnosti. Bio je svjestan toga da Slade proživljava krizu.

– Idem da se smjestim, a onda ću se vratiti ovamo. Postoji li nešto posebno na što bih morao paziti dok si ti odsutan?

– Ne postoji. Ako se nešto javi, pošalji mi brzojav u Las Corros ili u Jules Crossing – odgovori mu Slade.

– Dobro je da je zasad sve mirno – reče Carver i izađe.

I Slade je izašao poslije njega. Krenuo je polako ulicom pokraj hotela. Vrijeme je da nešto pojede, a i s Rosom je htio razgovarati prije nego što pođe na put. Budući da je izgrađena pruga do Julesa Crossinga, konj mu nije bio potreban. To ga je radovalo jer mu rane nisu posve zarasle i nije mu bilo lako jahati. Razmišljao je o Charlene Riley i Harveyu Trimbleu. Oboje su ga silno mrzili i željeli mu smrt. Ne smije ih nikad smetnuti s uma, jer bi to sigurno značilo metak u leđa.

– Zdravo, Slade – pozdravi ga mladenački glas.

Hollister se naglo okrene i ugleda Billya Daintona, mladog zamjenika šerifa. Bilo mu je tek devetnaest go-

dina. Visok, mršav, žilav. S divljenjem je gledao Sladea.

– Ako imaš trenutak vremena želio bih razgovarati s tobom.

– O čemu, Billy? Stanimo negdje u hladovinu.

– Javili su mi iz Las Corrosa da su jučer uz prugu našli jednog mrtvog čovjeka. Izvještaj kaže da je možda ispao iz vlaka nekoliko kilometara od Las Corrosa.

– Je li poginuo od pada?

– Nije. Ubijen je hicem s leđa i opljačkan. Šerif Loman smatra da je posrijedi razbojstvo.

– Postoji mogućnost da je ispao iz vlaka – ponovio je Slade. – Je li bilo kakvih tragova oko njega.

– Naravno. Tragovi jednog konja, ali taj čovjek nije jahao.

– Dobro, Billy. Ja ću vjerojatno još danas otići u Las Corros i porazgovarati s Hartom Lomanom.

– Ona gospodica Rosa prava je ljepotica, zar ne? – iznenada će Dainton. – Mislim da nikad nisam vidio ljepše djevojke. Šteta što neće ostati ovdje.

– Čuo si da odlazi? – upita ga Slade.

– Nema je što zadržati ovdje. Otac joj je mrtav. Čuo sam da će prodati kuću i otputovati onamo odakle je došla.

– Da, nije ovo mjesto za djevojku njezina odgoja. Dovidjenja, Billy. Želim porazgovarati s gospodicom Rosom prije nego što otputujem.

Kad je došao do kuće Franka Burdena, stao je pred vratima. Sjetio se Burdena i njegove žene Lole. Steglo ga je nešto u grlu i grudima. Iz razmišljanja ga prene glas Rose koja je stajala na pragu.

– Zdravo – pozdravi je. – Svratio sam jer odlazim na nekoliko dana, a čujem da ćeš možda i ti otputovati. Nisam htio da odeš i da ti ne kažem dovidjenja.

– Ja ne bih ni otišla, a da se ne oprostim. Ali tko to kaže da odla-

zim? Ja još nisam to odlučila. Možda ću čak ostati, jer mi se pružila prilika da razgledam Big Bend, koji mi se svidio. Namjeravala sam doći ovamo još prije nego što je otac poginuo. Mislila sam da ćemo imati zajednički dom.

Slade je odahnuo. Nije želio da ona otputuje. Nikad prije nijedna žena nije na njega tako djelovala.

– Bilo bi mi žao da odeš – reče.

– Prije nego što si ti došla, Big Bend nije se imao čime pohvaliti.

– Hvala. To je vrlo lijepo rečeno, Slade.

Sav se zbunio kad je vidio da se ona zacrvenjela.

– Idem da se spremim za put. Iskrslo je nešto što moram provjeriti.

– Drugim riječima, negdje su izbile neprilike – reče Rose, a na licu joj se pokaže izražaj zabrinutosti. – Hoće li to putovanje biti opasno?

– Opasno?

– Da. Ti imaš opasan posao. Eto, baš zbog toga je majka ostavila oca.

– Vjerujem da je teško za ženu da čeka dan na dan vijesti o svom mužu. Priznajem, nije to lijep ni siguran posao. Moj otac smatra da čovjek na ovom poslu mora biti slobodan. Čovjek može bolje paziti na sebe kad ne brine o obitelji.

– Ali tvoj se otac oženio.

– Moj se otac proslavio. Mislim da je on vjerovao da ne može poginuti u borbi. To pravilo, čini se, vrijedi za neke ljude. Oni znaju da će uvijek izvući živu glavu.

– A ti? – upita ga. – Što ti misliš o svom poslu.

– To je vrijedan posao. Mnogi se ljudi služe željeznicom, pa ih netko mora štititi. Smatram da obavljam važan posao.

– Tako je i moj otac gledao na taj posao. Majka mi je to pričala.

– Dakle, vidjet ćemo se kad se vratim, Rosa.

– Kamo zapravo putuješ?

– Glavnom prugom u Las Coros, a onda pomoćnom prugom koja je nedavno sagrađena. U Jules Crossing.

– Ondje je poginuo moj otac, zar ne?

– Točno. Da sam bar mogao učiniti nešto da mu pomognem, ali nisam bio naoružan kad se on pojavio i počeo pucati. Da nije bilo njege, ja bih sigurno poginuo.

– Bi li mi dopustio da te pratim? Željela bih upoznati mjesta gdje je moj otac bio, pa i mjesto gdje je poginuo. Mislim da ne bih mogla imati boljeg pratioca od tebe, Slade.

U prvi mah htio joj je odbiti molbu, ali prilika da provede s njom više vremena bila je previše primamljiva, pa je kimnuo.

– Kad ti tako kažeš, mislim da te ne mogu odbiti – reče i nasmiješi se. – Bit će mi drago da pođeš sa mnom.

– Kojim vlakom ideš? – upita ga.

– Dolazi teretnjak otprilike za jedan sat. Neće biti tako udoban kao putnički, ali će dobro poslužiti.

– Ja ću biti spremna.

– Doći ću po tebe. Sada idem k ocu. Moram s njim porazgovarati o nečemu.

Oca je zatekao u kuhinji gdje je spremao jelo. Slušao ga je bez riječi dok mu je tumačio što namjerava učiniti. Kimao je glavom, a na kraju reče:

– Ti znaš da moraš biti priseban na poslu kojim se baviš, osobito ako počne pucnjava. Ne možeš misliti na djevojku dok ljudi ginu.

– Nije baš tako kako ti misliš. Sasvim je prirodno da želi vidjeti mjesto gdje joj je otac poginuo. Kao što je i sama rekla, nema boljeg pratioca od mene.

– Dobro! Radi svoj posao kako najbolje znaš. Slazem se da te ovdje zamijeni Joe Carver. On je dobar. Također se slazem da je dobro da vidiš što bi mogao učiniti sa Charlenom i Trimbleom. Bolje je da ih sretnoš gdje ti želiš i kad želiš, a ne da ti dodu iza leđa kad im se ne nadaš.

Slade je bio šutljiv za vrijeme jela. Razmišljao je. Poslije je otišao po Rosu. Bili su na stanici prije nego što je stigao vlak.

Iz jednog teretnog vagona izašao je visok muškarac, mišićav, krupan, smrknut. Zastao je i zagledao se kako Slade pomaže Rosi da uđe u vagon.

– Hej, ti tamo! – vikne Sladeu. – Ovo nije putnički vlak. Skini tu ženu i odlazi!

Slade se namršti. Nije mu se sviđela drskost tog došljaka. Približavao mu se odlučnim koracima.

– Ja sam Slade Hollister – predstavi mu se kad je došljak položio ruke na drške revolvera.

– Hollister? – reče došljak i izražaj njegova lica se odmah promijenio. – Vi ste šef, znači? Ja sam Hank Bolden, jedan od vaših novih ljudi.

– Bolden! Javili su mi da dolaziš. Kako je bilo u San Blanci?

– Napisat ću izvještaj – odgovori Bolden osorno. – Neki Johnson, namještenik na željeznici, krao je robu. Morao sam pucati u njega prije nego što sam ga mogao uhapsiti.

– Stari Jed Johnson?

– Da, on – odgovori Bolden s podrugljivim smiješkom na usnama. – Odavno je na željeznici, pa je valjda mislio da je djelomično i vlasnik.

– Jesi li ga teško ranio? – zanimalo je Sladea.

– Pogodio sam ga u rame. Samo nekoliko centimetara niže i mogli bi ga položiti u zemlju.

Slade se lećne. Nije mu se svidao Boldenov način izražavanja.

– Dobro – reče mu. – Javi se Joeu Carveru. On vodi ured dok ja izbivam. Ne znam o tebi mnogo, Boldenu, ali razgovarat ćemo kad se vratim. Imaš li dovoljno iskustva za ovaj posao?

– Bio sam detektiv u Butterfieldovoj detektivskoj agenciji u mjestu Fort Worthu.

– Zašto si otišao od njih?

– Sputavali su moj način rada – odgovorio je Bolden. – Zadržavate vlak – opomene Sladea.

Vlak je bio doista spreman za polazak. Slade uskoči u vagon i dade znak vlakovodi da krene. Bolden je stajao i zurio u Sladea. Gotovo prekasno podigao je ruku na pozdrav.

Na putu do Las Corrosa Slade je bio šutljiv i kratko je odgovarao na Rosina pitanja. Nije mogao smetnuti s uma Boldena. Mučilo ga je jer je osjećao da nešto nije u redu s tim čovjekom. Vagon mu je nalagao da bude oprezan. Joe Carver mu je nešto natuknuo, a on je cijenio Carverovo mišljenje.

Pošto su stigli u Las Corros, pomogao je Rosi da siđe iz vagona, a odmah zatim svrati u brzojavni ured da vidi je li stigla za njega kakva poruka.

– Ništa za tebe, Slade – reče mu telegrafist. – Drago mi je što te ponovo vidim. Kako se osjećaš?

– Hvala, dobro. I meni je drago što sam se vratio, ali nema više nekih starih lica.

– Tvoj je odjel pretrpio teške gubitke svladavajući Droga Rolpha. Kakvi su ti novi ljudi?

– Nisam još imao prilike da se s njima upoznam – odgovori Slade.

Poveo je Rosu na ulicu. Zastao je kad je vidio da mu se približava šerif Hart Loman. Lagani smiješak zatitra mu na usnama.

– Harte, baš sam pošao k tebi!

– Slade Hollisteru! Čuo sam da

si se vratio i znao sam da ćeš me uskoro posjetiti. Sigurno te zanima kako je Bull Seymour mogao pobjeći od mene – reče Loman s nela-godnošću.

– Poslije ćemo o tome, Harte – reče Slade. – Ovo je Rosa, kćerka Franka Burdena. Otpratit ću je u hotel do idućega vlaka za Jules Crossing, a onda ću doći k tebi na razgovor.

– Gospodice Burden – reče Loman i podigne šešir s glave – drago mi je što sam vas upoznao. Pozna-vao sam dobro vašeg oca.

– Pokazujem Rosi neka mjesta na kojima je Frank radio – objasni Slade. – Namjeravam je odvesti u Devil's Cruve.

– Ah, da! Ti si baš tamo sišao s vlaka, zar ne?

Slade kimne.

– Da. No Frank je već bio mrtav. Ništa nisam mogao učiniti da mu pomognem.

– Čekat ću te u svom uredu – reče Loman.

Odlazeći prema hotelu, Rosa upi-ta Sladea:

– Je li taj razgovor o onome što se dogodilo u prošlosti djeluje na tebe?

– Ne volim razgovarati o tome – odgovori Slade. – Mislim, da sam drukčije postupio, možda bi neki ljudi još danas bili živi.

– Prama onome što sam čula, ti si učinio što si najbolje mogao – reče mu Rosa mirno. – Mislim da ne bi trebalo da sebe smatraš kriv-cem za bilo što se tada dogodilo. Svi koji su sudjelovali u toj akciji bili su izloženi pogibelji, a ti najviše. Pre-ma tome prestani sebe okrivljavati, Slade.

Odveo je Rosu u hotel i opet se sjetio prošlosti. Navirala su mu sje-ćanja, budile se uspomene koje su ga duboko boljele. Na ulici je bilo vruće, makar je već bilo kasno po-

slijepodne. Znojio se idući prema šerifovu uredu.

Ulica je bila gotovo pusta.

Nekoliko osedlanih konja stajalo je privezano pred salunom, a na jedna su kola pred prodavaonicom utovarivali robu. Nigdje se ništa ni-je zbivalo.

A onda je odjednom Hart Loman istrčao na ulicu u pratnji još jednog čovjeka. Zastao je na trenutak, izva-dio revolver i potrčao u suprotnom smjeru od Sladea, prema banci. Kraj banke stajala su tri osedlana konja, a na samim vratima ustobo-ćio se neki čovjek, sasvim miran, ali je u ruci držao revolver.

Slade je potrčao prema banci, jer je bilo očito da je riječ o pljački. Iz-vukao je revolver, gotovo nesvjesno. Hart Loman je zapucao, razbivši ti-šinu koja je pritiskivala gradić.

Slade se lecnuo, ali nije usporio korak.

Postajalo je nepisano pravilo da je svaki pošten čovjek bio dužan priskočiti u pomoć čuvaru zakona, a Slade nije nikad izbjegavao to pravilo. Nekoliko muškaraca izašlo je iz banke i zapucalo. Slade je tr-čao što je brže mogao prema banci. Užas ga je spopao kad je vidio kako Hart Loman pada na zemlju, pogo-den razbojničkim metkom.

IV

Bull Seymour je već nekoliko da-na tražio svoja tri prijatelja po div-ljim sjevernim krajevima iznad Las Corrosa. Obilazio je sva skrovišta koja je znao. Premda je nalazio zna-kove njihovog nedavnog boravka u njima, njih trojicu nikako da nađe.

Odlučio je da ih potraži na još dva mjesta prije nego što odustane od traganja za njima, ali je prvo morao uzeti zalihi vode. Kraj mu je bio dobro poznat, pa je odlučio svratiti k jednom farmeru u dolini. Nemilice je tjerao konja i budno

promatrao okolicu znajući da ga vlasti traže.

Premda mu je stalo do toga da nade prijatelje i osnuje novu bandu, nije mogao smetnuti s uma Charle-
nu Riley. Seymour je bio snažan muškarac, jak, tvrdoglav, strastven. Pokoravao se jednostavnim životnim pravilima: uzmi što ti je potrebno. Želio je Charlenu svom žestinom, i koliko god pokušavao da ne misli na nju, nije mogao ublažiti žudnju za njom, naprotiv, sve više ju je želio. Obećao je sam sebi da će doći vrijeme kad će ona biti njegova. U međuvremenu će se zaokupiti poslom.

U smiraj dana popeo se na uzvisinu i pritegnuo uzde. Oprezno je preletio pogledom po cijelom kraju. Usta su mu se razvukla u smiješak kad je ugledao obrise gospodarskih zgrada kraj potoka.

Posljednje zrake sunca padale su na mirnu površinu vode u potoku. Sjahao je i duboko udahnuo, gušeći nemir koji ga je ispunio.

Oprezno se približio ranču.

Vlasnik ranča, Slim Turner, bio je gostoljubiv prema odmetnicima, djelomično zato što bi to bilo čisto samoubojstvo kad bi pokazao negostoljubivost, a djelomično zato što ga je Ralph dobro plaćao za obavijesti koje mu je dostavljao. Inače na tom suhom gorskom grebenu Turner ne bi ni mogao preživjeti sa svojom stokom. No Seymour se ipak bojao da ga vlasti baš tu ne traže. Nije baš želio da upadne u zasjedu.

Mrak je već pokrio dolinu kad je sjahao nekoliko stotina metara iza kuće i pješice pošao prema osvijetljenom kuhinjskom prozoru. Bio je gladan i žedan, pa zbog toga i opasan.

Na ranču je bilo tiho. U štali je gorjela svjetiljka.

Seymour se prišuljao uz stražnji zid kuće i zavirio kroz prozor. Ugle-

dao je ženu kako kuha kraj štednjaka. To je bila Abbie, Turnerova žena. Bilo joj je tridesetak godina. Nije bila lijepa. Ogrubjela od života, ali ipak ženstvena. Seymour ju je gledao, a mislio na Charlenu.

No uto je čuo neki zvuk u blizini, pa je istog trenutka postao oprezan.

Zvuk je dolazio iz štale. Seymour je odmah krenuo u onom smjeru, s rukama na dršcima revolvera. Slim Turner i njegov sin sigurno su negdje u blizini. Nije se prevario. U štali su se otac i sin naginjali nad bolesnim konjem koji je ležao i bio pokriven gunjem. Turneru je bilo četrdeset pet godina, a njegovom sinu gotovo dvadeset. Žena mu je umrla u porođaju, a onda je Turner doveo Abbie kao domaćicu, i to prije šest godina. Poslije se i oženio njome.

– Sine, mislim da ćeš morati osedlati konja i poći po Hollisa. Izgubit ćemo ovu kobilu ako ne bude-
mo nešto poduzeli.

– Slažem se, oče. Ali neću se moći vratiti prije ponoći.

– Dobro, Chade. Nemoj samo previše tjerati konja.

Semymour je odjednom osjetio kako su ga spopale silna zavist, mržnja i bijes, tako da mu se zavr-
tjelo u glavi i pomutila pamet. Zbog toga su mu se šake stegle, a zubi zaškrgutali. Svi oni lijepo i mirno žive, brinu se o svojem imanju, konjima, spavaju sa ženama, a on je prisiljen potucati se naokolo kao pas, bježati kao progonjena zvijer, gladovati. Sve više je osjećao kako gubi kontrolu nad sobom, a žudnja za osvetom rasla je u njemu.

Povukao se i otišao do ograde s konjima. Tamo se sakrio u sjeni i čekao da dode Chad. Kad se mladić približio, Seymour je skočio na njega. Lijevom mu je rukom začepio usta, tako da mladić nije mogao kriknuti, a u desnoj je držao dugi

lovački nož kojim ga je udario u grudi. Chad Turner je bio trenutačno mrtav.

Obrisavši nož o mladićevu košulju, Seymour se vratio do štale. Ušao je na vrata i približio se Slimu Turneru s leđa.

— Chade, zar nešto nije u redu?

— upitao je Turner preko ramena.

No tada je ugledao golemu spodobu koja je zastrla gotovo cijela vrata.

— Bull Seymour! — uzvikne. — Dovraga, baš si me prepao. Odakle dolaziš? Znaš li da za tobom juri potjera?

— Znam da me traži, Slime — odgovori Seymour. — Svratio sam na jelo i piće. Jesi li vidio Dana Yara i njegova dva dupelisca? Tražim ih već nekoliko dana.

— Bili su ovdje prošli tjedan. Po onome što sam zaključio iz njihova razgovora, namjeravaju otići iz ovog kraja. Pošto su Rolph i drugi nestali, smatraju da je vlast prejaka u ovom kraju.

— Imam posao za njih — reče Seymour.

Zurio je u Turnerova leđa netremice, sve dok ovaj nije to osjetio i okrenuo se prema njemu. Tada ga je šakom udario u trbuh. Turneru je zastao dah. Zatim ga Seymour lijevom šakom odalami po šiji. Turner se sruši na tlo bez znaka života, a Seymour ga žestoko ritne. I premda je Turner bio u nesvijestici, Seymour ga je zgrabio rukama za vrat i počeo daviti. Davio ga je tako snažno da su mu na čelo izbile kapi znoja.

Istom je glas žene s praga kuće vratio Seymoura u stvarnost, pa je ispustio Turnerovo mrtvo tijelo.

— Večera! — vikala je žena.

Seymouru se oteo uzdah kroz stisnute usne. Razmahivao je rukama idući prema vratima. Zaškiljio je preko dvorišta i vidio ženu kako baš zatvara vrata za sobom. Opet

se prišuljao iza kuće i pogledao kroz prozor. Vidio je da su postavljena tri stolca za dugim drvenim stolom.

Naglo je odgurnuo vrata i ušao.

Abbie se lecnula. Trenutačni izražaj straha produžio se kad je ugledala Seymourov lik. Dah joj je zastao, ali kad se malo pribrala, rekla je:

— Bull Saymour! Tako si me prestrašio. Slim i Chad su vani u štajlju kod bolesnog konja. Upravo sam ih pozvala na večeru.

— Baš dolazim od njih — odgovori joj Seymour. — Slim mi je rekao da dodem ovamo i pojedem nešto. Treba mi i vreća namirnica.

— Hoćeš li se prvo oprati? — upita ga žena.

Odahnuo je glavom. Ženu je obuzela neka zebnja u srcu kad je pozornije pogledala Seymoura. Nikad joj se nije svidalo što razbojnici dolaze ovamo kao u svratište, ali to se nije, na kraju krajeva, nije ticalo jer su dobro plaćali za usluge. Od svih bandita koji su dolazili i odlazili najviše se plašila Seymoura. Sada ga je pažljivo promatrala i pokušala zaključiti u kakvom je raspoloženju. Užasovala se kad je ugledala trag svježe krvi na njegovoj košulji.

— Jesi li ranjen? — upita ga.

On pogleda krvavu mrlju i iskesi zube, rekavši:

— To nije moja krv.

— Onda sjedni. Dat ću ti večeru

— reče žena i pođe k štednjaku.

— Ostavi jelo. Pojest ću Slimovu večeru — reče on i privuče veliki tanjur k sebi.

Sjeo je tako da je mogao držati ženu na oku. Ona je zabrinuto pogledavala prema vratima. On je zapazio njezinu nelagodnost, pa je odlučio da je malo miri, bar dok jede.

— Slim šalje Chada u grad po doktora. Zacijelo je to nekakav poseban konj kad se toliko brinu o njemu. Neće oni još doći.

Žena je uzdahnula, uzela treći tanjur i stavila ga u pećnicu. Seymour je trpao jelo u usta i gledao je. Kad je sjela s druge strane stola, sučelice njemu, počeo joj se smijuljiti. Potisnuo je želju da je zgrabi i privuče k sebi. Uživao je u iščekivanju kad će to učiniti, ali je prvo želio utažiti glad.

Žena je postojao sve nestrpljivija. Dvaput je pogledala Seymoura zabrinuto, ali on je hinio da to ne zamjećuje. Ustala je i rekla:

– Bolje bi bilo da idem i pozovem ih na večeru jer će se jelo sasvim ohladiti.

– Imaš li viskija? – upita Seymour i odgurne tanjur ispred sebe.

Žena je otišla u prednju sobu i ubrzo se vratila s bocom i jednom čašom. Dok je stavljala bocu i čašu pred njega na stol, zgrabio ju je oko struka. Pogledala ga je u oči, shvativši što je naumio. Slutnja ju je upozoravala da je Seymour više nego opasan.

– Pusti me – reče odlučeno. – Slim će te ubiti ako se ne budeš ponašao kao treba.

– Slim to neće učiniti! – naglasi Seymour podrugljivo. – Dosad je vjerojatno već hladan kao kamen.

Zabezeknuto ga je gledala ravno u oči, a ledeni trnci prolazili su joj tijelom.

– Što si to učinio? – gotovo vrisne. – Gdje je Slim?

– Koliko ga poznam, vjerojatno je sada u paklu – reče Seymour i ustane.

Još ne shvaćajući ili ne želeći shvatiti smisao njegovih riječi, zabrinuo je odmahivala glavom.

– Nisi ga valjda povrijedio? – upita.

– Ubio sam ga – mirno odvrati Seymour.

Žena vrisne i problijedili od zaprepaštanja. Okrene se i pograbi nož sa stola. Seymour prasne u grohotan smijeh. Izbije ženi nož iz ru-

ke, tako da je odletio do polovice kuhinje. Uzmicala je pred njim, shvaćajući njegove namjere.

– Gdje je Chad? – upita šaptom.

– Njegova je krv na mojoj košulji. Njega sam nožem. On i ne zna što ga je udarilo.

– Zašto? – upita ga žena prigušenim tonom. – Uvijek smo ti bili prijatelji.

– Ja želim tebe – reče on promuklo, duboko.

Otimala mu se, ali ju je podigao i ponio ispod lijeve ruke, ne obazirajući se na njeno opiranje. Dohvatio je bocu desnom rukom i usput ugasio svjetlo. Zaputio se u spavaću sobu, noseći ženu kao vreću.

Idućega jutra izbacio ju je grubo iz kreveta i naredio joj da mu spremi doručak. Čim je ona krenula iz sobe, pošao je i on za njom, prateći što radi u kuhinji. Poslije doručka naredio joj je da mu napuni vreću namirnicama i čuturu vodom.

Tada je došao trenutak rastanka. Stajala je pred njim izbezumljena, ukočena od straha. Seymour ju je gledao i zlorado joj se cerekao. Ona je izvukao revolver i ispalio joj metak u grudi. Kad se stropoštala, mirno se okrenuo i izašao.

Svoga je konja ostavio u oboru, a uzeo drugoga, snažnijega.

Odjahao je u planine, ne osvrnuvši se na ranč. Razmišljao je o Charleni. Radovao se trenutku kad će i nju povući iz sedla k sebi. Zaškiljio je kad se sjetio prethodne noći. Sake su mu se stisnule. Morat će izvršiti jednu veliku pljačku, a onda se povući u sigurno sklonište s mnogo pića i nekoliko žena. No za to mu je bila potrebna pomoć. Sve to ne bi mogao sam provesti u djelo.

Nakon dva dana ujahao je u jedno od boljih Rolpovih skloništa. Već iz daljine opazio je tri konja u oboru. Netko je tiho zazviždao kad se on približio, a na jednom prozoru pojavila se puščana cijev. Iskesio je

zube kad je pre

na. Moramo k

Neprilike su započele

– Poz

P

miš

dok je gledao njeno nepomično tijelo. Njena nerazumna mržnja dovela ju je do toga. Poginula je u nastojanju da njega uništi.

Namućio se dok je prebacio Seymoura preko konja, a poslije njega učinio je to i sa Charlenom. Onda je i on uzjahao. Ugodno se iznenadio kad je dojahao na vrh prve uzvisine i pred sobom u daljini ugledao svjetla gradića Julesa Crossing.

Izvršio je svoj zadatak. Bio je is-

punjen olakšanjem kad se zaputio niz padinu. Još jedna prijetnja nesmetanom radu željeznice otklonjena je. Kad još uhvati Hanka Boldena, moći će napisati izvještaj i vratiti se u Big Bend. Podbo je konja ostrugama. Sviješću mu je prostrujila misao da je u Big Bendu i Rosa Burden.

Osjećao je neodoljivu želju da tu djevojku što prije vidi.

K r a j

